

Arrest

nr. 106 163 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat K. BLOMME, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense afkomst te zijn. U bent geboren op 3 april 1988 in Grozny.

Na het uitbreken van de eerste Tsjetsjeense oorlog in 1994, verhuisde u met uw gezin naar het dorp Germentsjoek, waar u tot aan uw vertrek uit uw land bleef wonen.

Tussen 2004 en 2010 volgde u een rechtenstudie in Naltsjik, in de republiek Kabardino-Balkarië. Het eerste jaar van uw studie woonde u in bij uw zus M. en schoonbroer R. in Naltsjik, terwijl u de daaropvolgende jaren aan afstandsonderwijs deed.

Van 2008 tot 2010 werkte u bij de bewakingsdienst op de luchthaven van Grozny waar u instond voor de veiligheid.

Uw problemen die u ertoe noopten uw land te ontvluchten begonnen op 12 oktober 2012.

Op die dag verliet uw oudere broer A. jullie huis. Sindsdien hoorde u niets meer van hem. Uw broer was de laatste tijd veranderd. Hij liet een baard groeien en ging regelmatig naar de moskee. U vermoedde dus al dat hij naar de bergen was getrokken, maar uw broer heeft u nooit iets over zijn activiteiten verteld.

Op 20 oktober 2012 werd u thuis opgezocht door de politie, die vertelde dat uw broer naar de bergen was vertrokken. U vernam van de politie voorts dat er ergens in de regio Vedenó een gewapend treffen had plaatsgevonden tussen een groep verkenneren en rebellen waarbij twee rebellen werden aangehouden. Deze twee mannen zouden de politie de naam van uw broer hebben doorgegeven.

U kreeg een convocatie overhandigd en moest zich twee dagen later, op 22 oktober 2012, bij de politie van Sjali melden. U meldde zich die dag bij de rechercheur, die u liet weten dat ze over informatie beschikten dat u voedsel en wapens leverde aan de rebellen, dat u wist waar uw broer naartoe was en dat u hem verving tijdens diens afwezigheid.

U zei dat u niet snapte waarover het ging en u niet wist waar uw broer naartoe was, maar kreeg te horen dat u zich drie dagen later, op 25 oktober 2012, opnieuw moest melden samen met uw broer. Indien u dit niet zou doen, zou u net als uw broer worden omgebracht.

U meldde zich op 25 oktober 2012 opnieuw bij de rechercheur, maar beschikte niet over de gevraagde informatie. U werd naar een kelderruimte overgebracht waar u zes dagen werd vastgehouden en af en toe geslagen werd. U werd vrijgekocht en werd op 30 oktober 2012 aan de rand van uw dorp achtergelaten. Van daaruit werd u door uw schoonbroer R. opgepikt, naar huis gebracht en vervolgens overgebracht naar het ziekenhuis, waar u verzorgd werd aan de verwondingen die u had opgelopen. Uw zus M. kwam in het ziekenhuis langs, sprak met de arts en verzocht hem u te laten vertrekken opdat u een bad zou kunnen nemen. De arts ging akkoord.

U werd op 5 november 2012 door uw zus en schoonbroer vanuit het ziekenhuis rechtstreeks naar Naltsjik gebracht, waar u gedurende tien dagen herstelde.

U vluchtte uiteindelijk op 15 november 2012. Vanuit Naltsjik reisde u met uw schoonbroer met een passagiersbus via de Russische stad Rostov naar Kiev in Oekraïne, waar u op 18 november 2012 aankwam.

U reisde diezelfde dag samen met twee Tsjetsjenen met een auto van Kiev naar België, waar u op 19 november 2012 aankwam en dezelfde dag asiel aanvraagde.

Vanuit België belde u uw moeder op, die u vertelde dat er tegenover jullie huis altijd een onbekende auto geparkeerd stond. Uw moeder vroeg u om minder vaak naar huis te bellen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw pensioenverzekeringskaart, een attest over gezinssamenstelling, drie oproepingsbrieven en een medisch attest voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest in geval van terugkeer naar uw land vervolgd te worden door de autoriteiten in Tsjetsjenië, die u hadden vastgehouden en mishandeld omdat ze op zoek waren naar uw broer, die ze ervan verdachten een rebel te zijn.

U bent er om onderstaande redenen echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Er moet immers worden opgemerkt dat u opmerkelijk vaag bleef over een aantal cruciale elementen uit uw asielrelaas.

Aangaande het incident waarbij uw broer A. betrokken raakte en dat de rechtstreekse aanleiding vormde van uw problemen, kon u niet vertellen waar dit gewapend treffen tussen een groep verkenneren en rebellen, waaraan uw broer wist te ontsnappen, precies had plaatsgevonden, noch

hoeveel verkenneren bij dit incident betrokken waren geweest, noch of er als gevolg van dit gewapend treffen al dan niet slachtoffers zijn gevallen (CGVS, p. 16-17).

U wist verder niet of enige ruchtbaarheid aan dit incident werd gegeven.

U verklaarde dat over dit incident misschien wel op de televisie of radio of op het internet werd bericht, maar heeft zelf blijkbaar nagelaten informatie op te zoeken over het incident waarbij uw broer betrokken zou zijn geweest en als gevolg waarvan u ernstige problemen zou hebben gekend (CGVS, p. 16-17).

U opperde weliswaar dat u wist dat een dergelijk incident zich had voorgedaan, aangezien de politie u hiervan op de hoogte had gebracht (CGVS, p. 17).

Het is echter weinig aannemelijk dat uzelf niet zou hebben trachten informatie te verkrijgen over de ware toedracht van deze gebeurtenis en de eventuele betrokkenheid van uw broer daarbij.

In ditzelfde verband kan gewezen worden op uw gebrek aan interesse om te achterhalen bij wie/welke rebellengroepering uw broer zich zou hebben kunnen aansluiten.

U verklaarde immers dat het u helemaal niet interesseerde om dat te weten te komen (CGVS, p. 18).

Aangezien u net omwille van de activiteiten van uw broer vervolgd zou zijn geweest door uw autoriteiten, tast uw gebrek aan kennis en interesse over de precieze toedracht van voormeld incident en de betrokkenheid van uw broer bij de rebellen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate aan.

Ook over de manier waarop uw vrijlating tot stand kwam, bleef u onaannemelijk vaag.

Zo wist u niet wie precies uw vrijlating regelde, wie het losgeld uiteindelijk betaalde, noch aan wie dit geld overhandigd werd (CGVS, p. 22).

U heeft dit achteraf blijkbaar evenmin proberen te weten te komen, hoewel u nog tien dagen bij uw zus en schoonbroer in Naltsjik verbleef, alvorens uw schoonbroer u het land uit begeleidde (CGVS, p. 22).

Het is voorts weinig aannemelijk dat u zich de familienaam van uw schoonbroer R., de man van uw zus M., bij wie u tijdens uw rechtenstudie van 2004 tot 2010 in Naltsjik zou hebben verbleven, niet zou kunnen herinneren (CGVS, p. 12-13, 22). Dit is des te meer het geval gezien uw schoonbroer, die u hielp ontsnappen uit Tsjetsjenië, uw uitreis uit uw land regelde en samen met u van Naltsjik naar Kiev in Oekraïne reisde, een sleutelrol speelt in uw asielrelaas.

U verklaarde verder gedurende zes jaar rechten te hebben gestudeerd en hiervan een diploma te hebben behaald.

Het wekt dan ook verbazing dat u niet in staat bleek te zijn ook maar één mensenrechtenorganisatie op te noemen in uw land (CGVS, p. 23).

Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder aangetast.

Zij verder opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties uw binnenlands paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, niet voorlegde.

Nu verklaarde u weliswaar dat u uw binnenlands paspoort na uw aankomst in Naltsjik op 5 november 2012 aan uw schoonbroer had overhandigd, waaraan u toevoegde dat hij hiermee wellicht uw vertrek regelde (CGVS, p. 10 en 14).

Tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u echter verklaard dat u met uw binnenlands paspoort tot in Oekraïne reisde en uw schoonbroer het daarna terug meenam (Verklaring DVZ, vraag 35), waaruit blijkt dat u uw binnenlands paspoort dus niet reeds na uw aankomst in Naltsjik aan uw schoonbroer had overhandigd.

Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, ontkende u dat u dat gezegd zou hebben op de DVZ, waardoor deze tegenstrijdigheid echter niet wordt opgeheven.

Hierdoor ontstaat tevens het vermoeden dat u uw binnenlands paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld uw achtereenvolgende officiële woonplaatsen, de plaats van afgifte van uw intern paspoort en de eventuele afgifte van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt nog versterkt door het volgende.

Toen u specifiek gevraagd werd of u, behalve in Naltsjik (in Kabardino-Balkarië), nog op andere plaatsen had gewoond in uw land buiten Tsjetsjenië, verklaarde u uitdrukkelijk dat dat niet het geval was (CGVS, p. 5).

Het is pas nadat u geconfronteerd werd met informatie die over uw persoon is terug te vinden op het internet en die publiek toegankelijk is en waaruit blijkt dat u schoolliep in de Russische stad Volgograd, dat u toegaf ook daar te hebben gewoond (CGVS, p. 6).

U verklaarde er een jaar lang school te hebben gelopen op school nr 21 (CGVS, p. 6-7).

Uit de teruggevonden informatie blijkt dat u inderdaad op deze school zat, maar dan wel gedurende zo een acht jaar en niet één jaar.

In ditzelfde verband kan worden opgemerkt dat het opvallend is dat uw kennis over wat er gebeurde in uw laatste woonplaats Germentsjoek in Tsjetsjenië uiterst beperkt is.

Zo wist u niet wie aan het hoofd stond van uw dorp in de periode die uw vertrek (eind 2012) voorafgaat.

U wist verder niet of er verkiezingen hadden plaatsgevonden in Tsjetsjenië in de afgelopen jaren, noch

of er zich toen in Germenstjoek bepaalde noemenswaardige incidenten hadden voorgedaan (CGVS, p. 23).

Samen met het niet kunnen voorleggen van uw binnenlands paspoort, tast uw onwetendheid op dit vlak de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijf in Tsjetsjenië tot eind 2012 aan. Hierdoor komt meteen ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling te staan. Nu legde u ter staving van uw asielrelaas weliswaar een niet-gedateerd medisch attest voor, waarin staat dat u op 30 oktober 2012 een hersenschudding en wonden aan uw gezicht en ledematen opliep.

Er kan echter ernstig getwijfeld worden aan de waarde van dit attest. Zo verklaarde u dat u in het Republikeins ziekenhuis van de stad Sjali werd verzorgd (CGVS, p. 22), terwijl uit dit attest blijkt dat dit door het centrale regionale ziekenhuis van Sjali werd opgesteld. Toen u gevraagd werd welke diagnose in het door u voorgelegde medische attest werd opgenomen, zei u laconiek dat u niet wist of op zulke blaadjes een diagnose opgeschreven staat, waaraan u toevoegde dat een diagnose volgens u op een andere manier moet worden gesteld. U verklaarde bovendien dat er, toen u in het ziekenhuis lag, überhaupt geen diagnose werd gesteld van uw verwondingen (CGVS, p. 21).

Nochtans staat in dit attest onder "Ds", wat voor diagnose staat, dat u op 30.10.12 een hersenschudding opliep.

U maakte echter nergens melding van een hersenschudding die u als gevolg van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zou hebben opgelopen, ook niet nadat u herhaaldelijk werd gevraagd welke verwondingen en letsels u als gevolg van deze vervolgingsdaden had opgelopen (CGVS, p. 20-21).

Ten slotte vermeldt dit attest dat u nota bene door uw broer werd geslagen, terwijl u verklaarde tijdens uw vasthouding in een kelder van het politiebureau van de stad Sjali te zijn mishandeld. Al deze vaststellingen en het feit dat u blijkbaar maar weinig aandacht besteedde aan dit stuk toen u het eenmaal hier in België verkreeg (CGVS, p. 21), tasten de waarde ervan verder aan. Daarnaast legde u ook drie convocaties voor, waarmee u wil aantonen dat u door de politieafdeling van de stad Sjali werd opgeroepen als verdachte.

Er kan om onderstaande redenen echter ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze stukken.

Hoewel u zei dat het hier om originele oproepingen gaat, is reeds met het blote oog duidelijk te zien dat dit niet het geval is.

Zo bevatten de drie convocaties telkens een verticaal streepje in de linkerbovenhoek, waar overigens de gegevens van de uitreikingsinstantie ontbreken, op de plaatsnaam Sjali (naast adres), op de onderste regel van de in kleine letters voorgedrukte tekst waarin staat dat u ter verantwoording kunt worden geroepen indien u zonder geldige reden niet op de oproeping zou ingaan, en onderaan links. Bovendien is in geen van de drie convocaties het telefoonnummer ingevuld dat u zou moeten bellen indien u niet op de oproeping zou kunnen ingaan.

Verder is het weinig aannemelijk dat u verklaarde niet te weten wat de naam van de rechercheur is door wie u telkens werd opgeroepen en door wie u twee keer ook effectief zou zijn ondervraagd (CGVS, p. 18-19), terwijl deze naam, met name K.M.A., in de drie convocaties vermeld staat als rechercheur door wie u wordt opgeroepen.

Het is eveneens merkwaardig dat deze drie convocaties naar uw verblijfsadres werden gestuurd en niet naar uw officiële woonplaats. Nu verklaarde u weliswaar dat de politie van Sjali waarschijnlijk uw verblijfsadres kende, wat verbazing wekt, aangezien u zei nooit eerder met de politie in aanraking te zijn gekomen (CGVS, p. 16) en zelfs niet tijdelijk in het dorp Germenstjoek, wat als adres in de drie convocaties wordt vermeld, te zijn geregistreerd (CGVS, p. 19).

U kende voorts het adres niet van de politieafdeling in Sjali, waar u zich twee keer meldde, hoewel dit letterlijk op de drie convocaties is terug te vinden (CGVS, p. 19). U verklaarde ten slotte dat de eerste convocatie u op 20 oktober 2012 persoonlijk overhandigd werd door de rechercheur door wie u later ondervraagd werd (CGVS, p. 16 en 18), terwijl in de door u voorgelegde convocatie staat dat deze op 21 oktober 2012 (en dus niet op 20 oktober) per koerier werd afgeleverd.

Door al hetgeen hierboven werd uiteengezet kan geen enkele waarde worden gehecht aan deze convocaties.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd.

Ten slotte zijn ook uw verklaringen over de door u afgelegde reisroute weinig geloofwaardig. Zo verklaarde u vanuit Kiev in Oekraïne met een personenauto via Polen helemaal naar België te hebben gereisd zonder in het bezit te zijn geweest van geldige reis- en identiteitsdocumenten en zonder hierbij onderweg persoonlijk gecontroleerd te zijn geweest (CGVS, p. 14).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de EU-buitengrens (u verklaarde vanuit

Kiev via Polen te hebben gereisd) strenge controles zijn waarbij het risico bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u nergens onderweg persoonlijk gecontroleerd zijn. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u ook uw internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 10-11), bewust verborgen tracht te houden om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door u verkregen visum, het moment en de wijze waarop u uw land verlaten heeft, achter te houden.

Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid nog verder aangetast.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie evenmin wijzigen. Uw geboorteakte, rijbewijs en pensioenverzekeringskaart bevatten identiteitsgegevens, die hier niet ter discussie staan.

Het attest over gezinssamenstelling, dat werd uitgereikt aan uw moeder op 6 december 2012, vermeldt dat uw moeder in Grozny woonachtig is en dat haar man en kinderen, onder wie uzelf, eveneens deel uitmaken van haar gezin, wat evenmin in vraag wordt gesteld.

Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat u aangaf sinds enige tijd (u kon niet preciseren sinds wanneer) geheugenproblemen te hebben, waarvan u de oorzaak evenwel niet kent (CGVS, p. 3-4). Afgezien van het feit dat het opvallend is dat u tijdens uw verdere verklaringen precieze data kon opgeven van wanneer uw problemen die u ertoe aanzetten uw land te verlaten begonnen evenals van uw reisroute vanuit uw land tot in België, moet worden benadrukt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel medisch attest bezorgde ter staving van deze problemen, waardoor hogervermelde vaagheden en tegenstrijdigheden hier niet aan kunnen worden toegeschreven.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 februari 2013 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, een schending van de (zie p. 3) "beginnselen van behoorlijk bestuur" en het "verbod van willekeur".

Hij verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker poneert dat (zie p. 4) "Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen."

Hij stelt dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat zogenaamde tegenstrijdigheden geenszins contradictoir zijn. Hij voert aan dat zogenaamde tegenstellingen en lacunes niet van aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden; er dient volgens hem te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan hemzelf.

Verzoeker verklaart vervolgens dat dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat de commissaris-generaal zich beperkt heeft tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie en voor het

overige tot het in twijfel trekken van het feitenrelaas en tot het opsommen van beweerdelijke tegenstrijdigheden en dit *“om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen”* (zie p. 4).

Verzoeker meent dan ook dat het niet correct is dat wanneer de asielzoeker verwijst naar derden en hun naam opgeeft, de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt alsof de situatie van deze personen niet relevant is.

Verzoeker stelt dat er een (zie p. 5) *“vast systeem”* bestaat voor mensen afkomstig uit Tsjetsjenië, waar wordt gesteld dat er weliswaar sprake is van verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds wordt besloten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij verzoeker.

Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing dé klemtoon wordt gelegd op het gebrek aan bewijzen en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan.

In verband met het incident waarbij zijn broer A. betrokken was, stelt verzoeker dat hij hierover nooit iets gehoord, gezien of gelezen heeft. Hij stelt dat hij (zie p. 5) *“nog geïnformeerd (heeft) bij familie, burens, vrienden, doch deze wisten ook van niets”* en dat er in Tsjetsjenië *“geen vrije toegang tot het internet”* is. Aangaande de groepering waarbij zijn broer aangesloten was, benadrukt verzoeker dat hij (zie p. 5) *“heeft geprobeerd om hierover informatie te bekomen, doch hij heeft deze niet kunnen bekomen”* en dat zijn familie, kennissen, burens en vrienden hierover ook niet meer weten. Hij wijst er op dat hij evenmin naar de politie kon gaan, omdat dit nog meer problemen zou veroorzaken, en dat het niet mogelijk was om naar een mensenrechtenorganisatie te gaan (zie p. 6) *“aangezien deze in Tsjetsjenië alle bang zijn en eigenlijk niet meer actief”*.

Verzoeker legt uit dat hij niet wist hoe zijn ouders zijn vrijlating hebben betaald omdat ze beide arm zijn; hij stelt dat (zie p. 6) *“bij navraag bleek dat ze geld geleend hadden van een verre neef”*, maar dat zijn moeder verzoeker gezegd had *“dat hij hier niet meer mocht over doorvragen”*.

Dat verzoeker de familienaam van zijn schoonbroer niet kent, wijt hij aan het feit dat die zaken deed en bijna nooit thuis was, dat zijn zus haar meisjesnaam behouden had, dat de kinderen haar naam droegen en dat ook op de deurbel de naam van haar echtgenoot niet stond vermeld.

Verzoeker stelt dat hij bevestigend heeft geantwoord toen hem gevraagd werd of er een mensenrechtenorganisatie was in Tsjetsjenië, maar dat hij op de naam niet kon komen (zie p. 6) *“door de stress”*.

In verband met zijn binnenlands paspoort, verklaart verzoeker dat zijn moeder dit heeft afgegeven aan haar schoonzoon in Naltsjik en dat verzoeker tijdens de reis van Kiev naar België (zie p. 6) *“een paspoort van iemand anders (verkreeg), een zekere B., hetgeen hij bij een controle moest tonen, zo werd er afgesproken”*.

Aangaande de vaststelling met betrekking tot zijn gebrekkige kennis omtrent zijn dorp, wijst verzoeker er op dat hij in een klein dorp woonde (zie p. 6) *“waar er niet zoveel gebeurde”* en dat er hem vragen werden gesteld over Tsjetsjenië, Grozny, waarover hij *“niet zoveel wist”*.

Inzake het medisch attest, wijst hij er op dat hij dit naderhand bekwam (zie p. 7) *“doch de dokter was te bang om het te geven en hierin de waarheid uiteen te zetten”*, waardoor *“een aantal zaken een beetje anders waren voorgesteld”*.

Hij stelt dat hij de convocaties heeft voorgelegd (zie p. 7) *“zoals hij ze heeft ontvangen”* en dat hij enkel de voornaam van de onderzoeker niet wist, welke ook niet blijkt uit de convocaties.

Verzoeker volhardt tevens in zijn verklaringen omtrent de reisroute. Hij zegt dat hij de waarheid heeft verteld (zie p. 7) *“inclusief het feit dat hij éénmaal werd gecontroleerd”*; hij stelt niet te weten *“waarom dit anders is opgesteld geworden”*.

Hij stelt de tegen hem opgeworpen elementen niet te aanvaarden; hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij (zie p. 8) *“uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten”*.

Verzoeker voert opnieuw een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de *“beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Hij laat gelden dat (zie p. 8) *“alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*. Verzoeker benadrukt vervolgens dat het een *“essentieel rechtsprincipe (is) dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden”*.

Hij geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en merkt op dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd.

Hij wijst er op dat vervolging zowel door de overheid als door derden waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning.

Verzoeker gaat vervolgens in op de situatie in Tsjetsjenië en wijst op de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen, ontvoeringen, evenals de ernstige en precarie situatie aldaar.

Verder meent verzoeker dat verschillende elementen van het Vluchtelingenverdrag, zoals weergegeven in artikel 1, bevestigd of geïnterpreteerd zijn in de rechtsspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreffende asielsezoekers uit Tsjetsjenië en buurrepublieken. Verzoeker verwijst naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie die volgens hem stelt dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolgung, zijnde (zie p. 9) *“une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”*.

Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst.

De commissaris-generaal dient volgens hem elke asielaanvraag grondig te onderzoeken en kan niet overgaan tot de afwijzing ervan zonder absoluut zeker te zijn dat er zich in zijn land van herkomst daartegen geen beletsel is.

Hij wijst er op (zie p. 9) *“dat de Belgische overheid haar eigen onderdanen negatief eisadvies heeft voor Tsjetsjenië omwille van de grote kans op terroristische aanslagen”* (sic).

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het “fair-play”- beginsel.

Hij werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Volgens verzoeker werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, (zie p. 10) *“die er geenszins op verbeterd is”*.

Hij verwijst *“naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* (zie p. 10).

Naar zijn mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoont dat hij persoonlijk wordt geïdendeerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon; hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

Verzoeker merkt op dat is aangetoond dat de situatie tot op heden in Tsjetsjenië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker (zie p. 11) *“louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt”*.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM, juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing (zie p. 12) *“te annuleren”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielaanvraag van verzoeker.

Zo maakt verzoeker zijn verblijf in Tsjetsjenië tot eind 2012 niet aannemelijk.

Vooreerst legt verzoeker zijn binnenlands paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, niet voor.

Zijn verklaringen omtrent het verliezen hiervan zijn bovendien tegenstrijdig.

Eenzijds verklaarde hij dat hij zijn binnenlands paspoort na zijn aankomst in Naltsjik op 5 november 2012 aan zijn schoonbroer had overhandigd, waaraan hij toevoegde dat deze hiermee wellicht zijn vertrek regelde (zie het verhoorverslag van 3 januari 2012, p. 10 en 14), terwijl verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat hij met zijn binnenlands paspoort tot in Oekraïne reisde en zijn schoonbroer het daarna terug meenam (zie verklaring, vraag 35).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat zijn moeder zijn binnenlands paspoort heeft afgegeven aan haar schoonzoon in Naltsjik en dat verzoeker tijdens de reis van Kiev naar België “een paspoort van iemand anders” verkreeg, stelt de Raad vast dat het louter herhalen van één versie van de feiten, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, niet verklaart waarom verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde dat hij met zijn binnenlands paspoort tot in Oekraïne reisde en zijn schoonbroer het daarna terug meenam.

Gelet op het bovenstaande, ontstaat het vermoeden dat verzoeker zijn binnenlands paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld zijn achtereenvolgende officiële woonplaatsen, de plaats van afgifte van zijn intern paspoort en de eventuele afgifte van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt versterkt door de vaststelling dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij, behalve in Naltsjik (in Kabardino-Balkarië), op geen enkele andere plaats had gewoond in zijn land buiten Tsjetsjenië (zie het verhoorverslag, p. 5). Pas nadat verzoeker geconfronteerd werd met informatie die over hem is terug te vinden op het internet en die publiek toegankelijk is, waaruit blijkt dat hij schoolliep in de Russische stad Volgograd, gaf verzoeker toe dat hij daar ook heeft gewoond (zie het verhoorverslag, p. 6).

Vervolgens verklaarde verzoeker er een jaar lang school te hebben gelopen op school nr. 21 (zie het verhoorverslag, p. 6, 7), terwijl uit de informatie blijkt dat hij er gedurende een achttal jaar -en dus niet één jaar zoals hij beweert- schoolliep.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoekers kennis over zijn beweerde laatste woonplaats, met name Germenstjoek in Tsjetsjenië, onaannemelijk beperkt is.

Zo wist hij niet wie aan het hoofd stond van zijn dorp in de periode die zijn vertrek (eind 2012) voorafgaat, wist hij niet of er verkiezingen hadden plaatsgevonden in Tsjetsjenië in de afgelopen jaren, noch of er zich toen in Germenstjoek bepaalde noemenswaardige incidenten hadden voorgedaan (zie het verhoorverslag, p. 23).

De uitleg in het verzoekschrift dat hij in een klein dorp woonde “waar er niet zoveel gebeurde” verklaart geenszins zijn onwetendheid over elementaire vragen omtrent zijn beweerde laatste woonplaats Germenstjoek, noch zijn gebrekkige kennis over verkiezingen in Tsjetsjenië.

Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dat er hem op het Commissariaat-generaal vragen werden gesteld over Tsjetsjenië, Grozny, waarover hij “niet zoveel wist”, en niet over zijn dorp, mist feitelijke grondslag, gezien uit het verhoorverslag duidelijk blijkt dat verzoeker meerdere vragen aangaande de dorpsverste, over incidenten en aanslagen die er zouden hebben plaatsgevonden, werden gesteld over zijn dorp Germenstjoek.

Gezien de Raad geen geloof hecht aan het verblijf van verzoeker in Tsjetsjenië tot eind 2012, wordt de geloofwaardigheid van zijn problemen aldaar reeds geheel ondermijnd.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker onaannemelijk vaag bleef omtrent cruciale elementen in zijn asielrelaas en dat hij bovendien nagelaten om zich hierover te informeren, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

Aangaande het incident waarbij zijn broer A. betrokken raakte -en dat de rechtstreekse aanleiding vormde van verzoekers problemen-, kon hij niet vertellen waar dit gewapend treffen tussen een groep verkenneren en rebellen precies had plaatsgevonden, noch hoeveel verkenneren bij dit incident betrokken waren geweest, noch of er als gevolg van dit gewapend treffen al dan niet slachtoffers zijn gevallen (zie het verhoorverslag, p. 16, 17). Als verklaring voor zijn onwetendheid, geeft verzoeker slechts: *"Ik was er niet bij"* (zie het verhoorverslag, p. 17).

Verzoeker wist evenmin of enige ruchtbaarheid aan dit incident werd gegeven; hij verklaarde dat over dit incident misschien wel op de televisie of radio of op het internet werd bericht, maar hij heeft zelf kennelijk nagelaten informatie op te zoeken over het incident waarbij zijn broer betrokken was (zie het verhoorverslag, p. 16, 17).

De Raad stelt tevens een gebrek aan interesse vast in hoofde van verzoeker om te achterhalen bij wie/welke rebellengroepering zijn broer zich zou hebben kunnen aansluiten, gezien hij verklaarde dat het hem helemaal niet interesseerde om dat te weten te komen (zie het verhoorverslag, p. 18).

Ook over de manier waarop zijn vrijlating tot stand kwam, bleek verzoeker onaannemelijk onwetend. Zo wist hij niet wie precies zijn vrijlating regelde, wie het losgeld uiteindelijk betaalde, noch aan wie dit geld overhandigd werd (zie het verhoorverslag, p. 22). Verzoeker verklaarde dienaangaande dat hij dit achteraf evenmin proberen te weten te komen, hoewel hij nog tien dagen bij zijn zus en schoonbroer in Naltsjik verbleef, alvorens zijn schoonbroer hem begeleidde bij het vertrek uit zijn land (zie het verhoorverslag, p. 22).

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat hij, in verband met het incident waarbij zijn broer A. betrokken was, *"nog geïnformeerd (heeft) bij familie, bureu, vrienden, doch deze wisten ook van niets"* en dat er in Tsjetsjenië *"geen vrije toegang tot het internet"* is.

Aangaande de groepering waarbij zijn broer aangesloten was, stelt verzoeker dat hij *"heeft geprobeerd om hierover informatie te bekomen, doch hij heeft deze niet kunnen bekomen"* en dat zijn familie, kennissen, bureu en vrienden hierover ook niet meer weten; hij wijst eer nog op dat hij evenmin naar de politie kon gaan, omdat dit nog meer problemen zou veroorzaken, en dat het niet mogelijk was om naar een mensenrechtenorganisatie te gaan *"aangezien deze in Tsjetsjenië alle bang zijn en eigenlijk niet meer actief"*.

De Raad stelt echter vast dat deze beweringen niet stroken met de verklaringen van verzoeker afgelegd bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, waar hij verklaarde geenszins geïnteresseerd te zijn in het feit of er ruchtbaarheid werd gegeven aan het incident (*"Misschien werd het toch openbaar gemaakt dat er een gewapend conflict was uitgebroken. Misschien werd iets op internet geplaatst? Ik zou het niet weten. Toen ik daar was, interesseerde ik me niet voor zulke zaken. Misschien werd iets op televisie of de radio erover gezegd"*; zie het verhoorverslag, p. 17) en eveneens niet geïnteresseerd te zijn om te weten te komen bij welke groepering zijn broer zich zou kunnen hebben aansluiten: *"Nee, dat interesseert mij helemaal niet"* (zie het verhoorverslag, p. 18).

Gelet op deze felle desinteresse uitgedrukt bij zijn verhoor, wordt dan ook niet aangenomen dat hij aangaande het incident *"geïnformeerd (heeft) bij familie, bureu, vrienden, doch deze wisten ook van niets"*, noch dat hij aangaande de groepering waarbij zijn broer aangesloten was *"heeft geprobeerd om hierover informatie te bekomen, doch hij heeft deze niet kunnen bekomen"*. Hij brengt trouwens van zijn informatiepogingen geen enkel bewijs bij.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aangeeft dat hij niet wist hoe zijn ouders zijn vrijlating hebben betaald omdat ze arm zijn en verklaart dat *"bij navraag bleek dat ze geld geleend hadden aan een verre neef"*, maar dat zijn moeder verzoeker gezegd had *"dat hij hier niet meer mocht over doorvragen"*, wijst de Raad er op dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde zo goed als niets te weten over zijn vrijlating en dat hij op dat moment nog niets had ondernomen om hierover meer te weten te komen.

De Raad benadrukt dat van verzoeker nochtans kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de waarachtigheid van zijn relaas.

Ook zijn verklaringen over de afgelegde reisroute doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker.

Zo verklaarde hij dat hij vanuit Kiev in Oekraïne met een personenauto via Polen naar België te zijn gereisd zonder in het bezit te zijn geweest van geldige reis-en identiteitsdocumenten en zonder hierbij onderweg persoonlijk gecontroleerd te zijn geweest (zie het verhoorverslag, p. 14).

Uit informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat er aan de EU-buitengrens -verzoeker verklaarde vanuit Kiev over de weg naar Polen te zijn gereisd- strenge grenscontroles zijn waarbij het risico bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen.

De Raad hecht dan ook geen geloof aan verzoekers verklaringen als zou hij nergens onderweg persoonlijk gecontroleerd zijn.

Verzoekers stelling in zijn verzoekschrift dat hij de waarheid heeft verteld "*inclusief het feit dat hij éénmaal werd gecontroleerd*" en dat hij niet weet "*waarom dit anders is opgesteld geworden*", is niet meer dan een blote bewering.

Uit het verhoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker op het Commissariaat-generaal weliswaar verklaarde dat aan de Oekraïens-Poolse grens de paspoorten werden gecontroleerd, maar dat hij tevens beweerde dat hij zelf niets heeft overhandigd, dat hij zelfs niet weet of het wel over een paspoort ging en dat hij aldus niet persoonlijk werd gecontroleerd (zie het verhoorverslag, p. 14).

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat verzoeker zijn internationaal paspoort, waarvan hij verklaarde er nooit een te hebben gehad (zie het verhoorverslag, p. 10-11), verborgen tracht te houden om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door hem verkregen visum, het moment en de wijze waarop hij zijn land verlaten heeft, achter te houden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals ingaat op de situatie in Tsjetsjenië en de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen aldaar benadrukt, wijst de Raad er op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekers stelling in zijn verzoekschrift "*dat de Belgische overheid haar eigen onderdanen negatief reisadvies heeft voor Tsjetsjenië omwille van de grote kans op terroristische aanslagen*" (sic), is niet dienstig.

Een reisadvies is immers bestemd voor reislustige Belgen en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier en die de Raad aanneemt, blijkt dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" dd. 16 juli 2012 stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quon non in casu.

De ongestaafde bewering van verzoeker dat de situatie tot op heden in Tsjetsjenië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker *"louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt"* en zijn verwijzing naar *"recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen"* -die niet worden bijgevoegd-, doen geen afbreuk aan bovenstaande informatie en tonen bijgevolg niet aan dat er in zijn land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Waar verzoeker een schending van artikel 3 en 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de beslissing van de commissaris-generaal voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat voormeld artikel 13 niet geschonden werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE